

ligslovgivningens Njemed. Det foreslaas nemlig, at Afvisning kun skal finde Sted, naar Sagsøgeren ganske har undladt at indkalde Modparten til Forligsprøve. Da det i Almindelighed ikke kan være Lovl. undertaget, om en Sag skal for Forligskommissionen eller ikke, og da Lovforlagets § 8 anviser en særlig Behandling i det eneste Tilfælde, hvor saadan Lovl. kan finde Sted, er det under Tvang af Afvisning at skulle indkalde Modparten til Forligsprøve en Fordring, som uden Ublighed kan gøres til Sagsøgeren. De bestemmes derfor, at Afvisning herefter kun skal finde Sted, naar Sagsøgeren har undladt at indkalde Modparten til Forligsprøve „paa forefæren Maade“. Disse sidste Ord medføre ganske vist, at Afvisning kommer til at indtræde ikke blot i de Tilfælde, hvor Sagsøgeren modvillig har undladt overhovedet at søge Forligsmægling i værket i Sagen, men ogsaa hvor der i Henseende til selve Indkaldelsen er begaaet Feil, der maasse kunne være mere eller mindre undskyldelige, f. Ex. givet for kort Barjel, foretaget Forlyndelse paa urigtigt Sted eller urigtig Maade, indkaldt til en urigtig Forligskommission o. besl. Men naar man vil forebygge, at Sagsøgeren fuldstændig eluderer sin Forpligtelse til at søge Forligsprøve i værket, maa Reglen affattes saaledes, thi hvis det ikke forlangtes, at Indkaldelsen skulde være flet „paa forefæren Maade“, kunde Sagsøgeren fri sig for Afvisning ved at indkalde Modparten til en aldeles uvedkommende Forligskommission, for hvilken denne muligen ikke var istand til at give Møde, eller ved at give et aldeles utilstrækkeligt Barjel eller ved at forkynde Klagen paa Steder, hvor Modparten ikke fik Leilighed til at erfare noget om den o. f. v. Derhos ere de formelle Regler vedkommende selve Indkaldelsen til Forligskommissionen saa simple, at det er let med en lille Smule Forsigtighed at efterkomme dem for den, der virkelig vil det. Medens det saaledes fastholdes, at Sagsøgeren, ligesom hidtil, under Tvang af Afvisning har at indkalde Modparten paa forefæren Maade for Forligskommissionen, ophæves i øvrigt den hidtil gjældende Rets Regler om Afvisning ogsaa i andre Tilfælde, hvor der er begaaet Feil eller foresindes Mangler ved den stedfundne Forligsmægling. Det overlades derimod til Retten enten at udsætte Sagen til Forligsprøve paa dens nærværende Trin, hvis den mener, at der virkelig kan opnaas noget herved, eller at paadømme Sagen uden det, hvor Forlig ikke kan ventes opnaat, enten fordi den stedfundne Forligsmægling trods de begaaede Feil dog maa antages i Virkeligheden at have afgivet den fornødne Opfordring for Parterne til at forliges, eller fordi det rette Tidspunkt til Overenskomstens Opnaaelse er gaat forbi. Finder Retten Grund til at udsætte Sagen til Forligsmægling, er det naturligvis Sagsøgerens uomgængelige Pligt at efterkomme Rettens Paalæg i saa Henseende, og undlader han at gjøre

det, vil der ikke kunne være nogen Betænkelse ved at afvise Sagen som den, hvori ingen behørig Forligsmægling har fundet Sted.

ad § 8.

Det Fornødne til Begrundelse af denne Paragraf er anført ovenfor ved § 2 litr. a.

ad § 9.

Naar Retten paa Grund af Mangler ved Forligsmæglingen udsætter Sagen til ny Forligsmæglings Foretagelse, bør der kunne paalægges Sagsøgeren, hvem det i det Hele paahøier at drage Ansvar for, at Forligsmægling foregaar paa behørig Maade, at betale Modparten en billig Kost og Læring for det stedfundne, men nu umyktigt befundne Møde til Forligsprøve. Heri indeholdes tillige en Tvang mod Sagsøgeren til ikke at gaa letfindigt eller skjodesløst tilværts med Forligsmæglingen, stolende paa, at han ikke længere er udsat for Afvisning, da saadant dog kan paadrage ham en lille Pengeudgift. Paa den anden Side kan der forekomme Tilfælde, hvor de stedfundne Feil ved Forligsmæglingen ikke kunne tilregnes Sagsøgeren eller dog ere høist undskyldelige. Derfor er Reglen ikke stillet saaledes, at Retten skal, men kun at den kan paalægge Sagsøgeren den heromtalte billige Kost og Læring. Med Hensyn til den processuelle Fremgangsmaade synes det simplest og naturligt, at Retten, samtidigt med, at den ved en Art Kjendelse udsætter Sagen til ny Forligsmægling, tillige paalægger Sagsøgeren, hvad der skal udredes til Modparten i Erstatning for det forgyvede Møde; men forresten er Lovforlagets § 9 affattet saaledes, at dette ogsaa godt kan opsettes til den endelige Dom.

ad § 10.

Naar der opstaa Strid mellem Sagsøgte og Forligskommissionen, f. Ex. derved at den ei vil antage den af ham sendte Fuldmægtig, eller derved, at den vil antage Sagen til Mægling, skjøndt Sagsøgte mener ei at være looligen indkaldt eller a. besl., kan heraf ikke opstaa nogen videre Ulempe for Sagsøgte, idet han, dersom han ikke vil undertaste sig Forligskommissionens Mening, kan lade dette være, i hvilket Fald Forligskommissionen kun kan anse han som den, der udebliver eller nægter at indlade sig i Forhandling; Spørgsmaalet vil da blive afgjort af Retten, naar Sagen indkommer for denne. Derimod kan der beredes Sagsøgeren alvorlige Vanskeligheder ved Meningsforstjel mellem Forligskommissionen og ham. Dersom nemlig Forligskommissionen vægrer sig ved at udsætte Indkaldelsen, f. Ex. under Paaberaabelse af, at Sagen hører under en anden Forligskommission, eller ikke hører til dem, i hvilke Forlig kan modtages, eller deslige, eller dersom Forligskommissionen nægter at henvise Sagen til Rettergang, f. Ex. fordi den